

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/9/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200298
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2015
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013200298.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: SP - SK plus, s.r.o., sídlom Karpatské námestie 10, Bratislava - Rača, IČO: 31 637 761, zast. AK Kováčik Legal, s.r.o., so sídlom Radlinského 1729, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/60808/2013 zo dňa 07.02.2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/39/2013-55 zo dňa 02. decembra 2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/39/2013-55 zo dňa 2. decembra 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou žiadal súd o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/60808/2013 zo dňa 07.02.2013, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina 9512401/5/2914312/2012/Bel zo dňa 11.10.2012, za zdaňovacie obdobie júl 2010, a ktorým vyrubil rozdiel DPH v sume 47 076,63 € a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že faktúry predložené žalobcom v zdaňovacom období júl 2010 neobsahujú náležitosti uvedené v § 71 ods. 2 písm. f/ zákona č. 222/2004 Z. z. v znení účinnom ku dňu dodania služby (Predmet zdaniteľného plnenia musí byť vo faktúre identifikovaný množstvom a druhom dodaného tovaru alebo rozsahom a druhom dodanej služby), a že nárok na odpočítanie DPH je podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. viazaný na formálnu existenciu faktúry platiteľa, ktorá musí mať zákonom predpísané náležitosti uvedené v § 71, pričom podľa súdu už samotné nedostatky vo formálnom vyhotovení faktúry neumožňujú uplatniť právo na odpočítanie dane, hoci by i samotná materiálna existencia zdaniteľného plnenia bola preukázaná.

Krajský súd poukázal na to, že v prejednávanom prípade jednotlivé faktúry ako predmet služby mali uvedené len vykonanie práce, resp. vykonané stavebné práce alebo prípravné práce, z čoho nebolo

možné určiť rozsah a druh dodanej služby (na každej faktúre uvedené množstvo v počte 1 ks). K faktúram za zdaňovacie obdobie júl 2010 neboli pripojené žiadne ich prílohy preukazujúce rozsah a druh dodanej služby. Preto podľa súdu dodávateľské faktúry nespĺňali formálne podmienky vzniku nároku na odpočet DPH a správca dane oprávnene neuznal v zdaňovacom období júl 2010 nárok na odpočítanie DPH z týchto faktúr.

Súd v tomto kontexte považoval za nedôvodné námietky žalobcu týkajúce sa nedostatočne zisteného skutkového stavu ohľadne preukazovania samotného zdaniteľného plnenia a jeho reálnosti, napr. preukazovanie plnenia zo strany subdodávateľov spoločnosti DUBAY, s. r. o. alebo námietka ohľadne procesného nedostatku pri výsluchu svedka Ing. L. W., keďže svedok vypovedal, že spoločnosť DUBAY, s. r. o. uvedené faktúry nevystavovala, nepečiatkovala, nepodpisovala a práce nevykonávala, čím bola spochybnená reálnosť zdaniteľných plnení, ktoré svedok poprel.

Podľa súdu reálnosť zdaniteľných plnení však v danom prípade nebola dôležitá, nakoľko bez splnenia formálneho predpokladu na odpočet DPH - existencie faktúry obsahujúcej zákonné náležitosti podľa § 71 Zákona o DPH, nebolo potrebné ani materiálnou existenciou zdaniteľného plnenia skúmať.

Nedôvodná bola aj námietka ohľadom rozsudku Súdneho dvora EÚ C-80/11 a C-142/11, v ktorých išlo o prejudiciálne konania, pričom odpovede na položené otázky vychádzali z predpokladu, že faktúra, z ktorej sa uplatňuje odpočítanie DPH, obsahuje všetky údaje požadované Smernicou 2006/112. Článok 226 ods. 6 uvedenej smernice bol transformovaný do § 71 ods. 2 písm. f/ zákona č. 222/2004 Z. z. v znení účinnom ku poslednému dňu zdaňovacieho obdobia júl 2010, a preto závery týchto rozsudkov nemohli byť primerane použité v tejto veci, keďže faktúry, z ktorých žalobca požadoval odpočítanie DPH, nemali formálne náležitosti uvedené v cit. zákonom ustanovení.

Podľa súdu žalobcu tým, že predložil faktúry a pokladničné doklady, splnil svoje povinnosti podľa vyššie uvedených rozsudkov Súdneho dvora EÚ, ale v danom prípade daňový subjekt nepreukázal formálne podmienky vzniku nároku na odpočítanie DPH práve z dôvodu, že faktúry neobsahovali zákonné náležitosti uvedené v § 71 Zákona o DPH.

Súd za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu, že predložil k faktúram súpisy vykonaných prác a zmluvy o dielo so spoločnosťou DUBAY, s. r. o. Žalobca odovzdal správcovi dane dôkazy, ktoré sú uvedené v potvrdeniach o ich zapožičaní zo dňa 19.03.2012 a 02.03.2012. V tejto daňovej veci, t. j. vo vzťahu k faktúram za zdaňovacie obdobie júl 2010 podľa týchto potvrdení však žiadne ďalšie dôkazy nepredložil, a preto nie sú ani súčasťou správneho spisu. Ak by bol žalobca takéto dôkazy správcovi dane predložil, ten by bol v zmysle § 15 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. povinný potvrdiť prostredníctvom svojho zamestnanca prevzatie týchto dokladov, ako to urobil pri prevzatí dokladov dňa 19.03.2012 a 02.03.2012. Nič by potom nebránilo žalobcovi, aby toto potvrdenie ako dôkaz predložil v súdnom konaní, resp. v konaní pred odvolacím správny orgánom. Takýto dôkaz však žalobca nepredložil, čo svedčí o tom, že súpisy vykonaných prác, resp. iné listinné dôkazy boli predložené v takom rozsahu, ako sa to uvádza v potvrdeniach o zapožičaní zo dňa 02.03.2012 a 19.03.2012, t. j. za zdaňovacie obdobie júl 2010 žiadne ďalšie listinné dôkazy okrem faktúr a výdavkových pokladničných dokladov predložené neboli, a preto bol návrh na vykonanie výsluchu pracovníka správcu dane Ing. U. zo strany súdu zamietnutý.

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. a contrario. Žalobca nebol v konaní úspešný, preto nemá právo na náhradu trov. Súd mu z tohto dôvodu náhradu trov nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a priznal mu právo na náhradu trov konania. Uviedol, že prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Uviedol, že už v žalobe uvádzal, že všetky relevantné doklady vrátane faktúr so všetkými náležitosťami, pokladničných dokladov, súpisov vykonaných prác, či zmlúv o dielo daňovému úradu predložil, a to zamestnancovi Daňového úradu Žilina, pobočka Námestovo Ing. U. U., a teda si splnil všetky povinnosti na vznik nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty.

Uviedol, že mu nie je známe, prečo sa uvedené doklady v spise správneho orgánu nenachádzajú. Za účelom zistenia tohto rozporu však navrhoval vypočutie svedka Ing. U. U.. Aj z hľadiska hospodárnosti

konania nič nebránilo prvostupňovému súdu, aby uvedeného svedka na pojednávanie predvolal a vypočul ho na ňom. Keďže tak krajský súd neučinil, nevykonával dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcej skutočnosti. Ak by sa v konaní preukázalo, že žalobca splnil všetky povinnosti na vznik nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, nemohol by súd žalobu zamietnuť. Skutočnosť, že sa uvedené doklady nenachádzajú v spise daňového úradu, by po potvrdení ich doručenia do spisu nemohla byť na ťarchu žalobcu. Žalobca, teda má zato, že prvostupňový súd mal vykonať navrhnutý dôkaz, pretože ním mali byť preukázané skutočnosti rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci. Keďže tak neurobil, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a preto žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/39/2013-55 zo dňa 02.12.2013 zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť a žalobcovi náhradu trov konania nepriznať. Poukázal na to, že u žalobcu bola vykonaná kontrola na DPH za zdaňovacie obdobie II. štvrtrok 2010 a jún až december 2010, o ktorej bol vyhotovený protokol č. 9512401/5/2358496/2012/Liš z 30.08.2012 vrátane dodatku z 24.09.2012. V ďalšom sa žalovaný pridŕžoval svojho podania na súd a uviedol, že žalobca nezapožičal správcovi dane žiadne súpisí vykonaných prác a zmluvy o dielo so spoločnosťou DUBAY, s. r. o. Žalovaný je toho názoru, že krajský súd rozhodol vecne správne v súlade s právnymi predpismi a na základe preukázaného skutkového stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

ZSDP v ustanovení § 2 zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonnosti. Podľa citovaného ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní.

Zásada zákonnosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonnosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určeniu dane správcom dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonnosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dôvodu ustanovenia upravujúceho zásadu zákonnosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonnosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu. Vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadradený, avšak nemôže to byť v zmysle toho, aby sa výnos daní ako príjmov rozpočtu dosiahol na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho

oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy (a to hmotnoprávne ako aj procesné), ktoré sú podľa § 1 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke zákonov.

Podľa § 2 ods. 3 ZSDP, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 ZSDP, pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 ZSDP, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje, alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 ZSDP, daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo:

- a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly,
- b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami,
- c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
- e) klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní,
- f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,
- g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 ZSDP, kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti:

- a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu,
- b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly,
- c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou,
- d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,
- e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom,
- g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 ZSDP, vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 ZSDP, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť

skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 ZSDP, daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. (ďalej len „zákon o DPH“) v znení do 31.07.2010, predmetom dane je

- a) dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,
- b) poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,
- c) nadobudnutie tovaru za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu Európskeho spoločenstva (ďalej len „členský štát“),
- d) dovoz tovaru do tuzemska.

Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítat daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o DPH, pri každom dodaní tovaru a dodaní služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, je platiteľ povinný vyhotoviť faktúru. Platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru aj v prípade, ak je platba prijatá pred dodaním tovaru a predtým, ako je poskytovanie služby skončené. Platiteľ vyhotoví faktúru najneskôr do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti. Ak v kalendárnom mesiaci vznikne platiteľovi daňová povinnosť prijatím jednej alebo viacerých platieb a zároveň aj dodaním tovaru alebo dodaním služby, na ktoré prijal jednu alebo viac platieb, môže platiteľ vyhotoviť jednu faktúru, a to najneskôr do 15 dní od vzniku poslednej daňovej povinnosti vzťahujúcej sa na toto dodanie tovaru alebo dodanie služby v tomto kalendárnom mesiaci. Platiteľ nie je povinný na účely dane vyhotoviť faktúru, ak ide o tovar alebo službu, ktorá je dodaná s oslobodením od dane podľa § 28 až 42.

Podľa § 71 ods. 2 zákona o DPH, faktúra musí obsahovať

- a) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, a jeho identifikačné číslo pre daň,
- b) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne alebo bydliska príjemcu tovaru alebo služby a jeho identifikačné číslo pre daň, ak mu je pridelené,
- c) poradové číslo faktúry,
- d) dátum, keď bol tovar alebo služba dodaná, alebo dátum, keď bola platba podľa odseku 1 prijatá, ak tento dátum možno určiť a ak sa odlišuje od dátumu vyhotovenia faktúry,
- e) dátum vyhotovenia faktúry,
- f) množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby,
- g) základ dane, jednotkovú cenu bez dane a zľavy a rabaty, ak nie sú obsiahnuté v jednotkovej cene,
- h) uplatnenú sadzbu dane alebo údaj o oslobodení od dane,
- i) výšku dane spolu v eurách, ktorá sa má zaplatiť.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude

nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Predmetom tohto konania bolo rozhodnutie žalovaného č. 1100308/1/60808/2013 zo dňa 07.02.2013, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Žilina 9512401/5/2914312/2012/Bel zo dňa 11.10.2012, o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2010 v sume 47 076,63 €.

Podľa § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 49 ods. 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 zákona o DPH právo na odpočítanie dane z tovarov a služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tejto službe vznikla daňová povinnosť, pričom daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby a má faktúru, ktorá má náležitosti podľa § 71 zákona o DPH. To znamená, že právo na odpočítanie dane si môže daňový subjekt uplatniť v tom prípade, ak preukáže, že došlo k dodaniu zdaniteľného obchodu a tento zdaniteľný obchod použije na účely svojho podnikania ako platiteľ a má o tom riadne vystavené doklady podľa § 71 ods. 1 a 2 zákona o DPH.

V uvedených prípadoch správca dane správne vyhodnotil prípad v tom smere, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a správcovi dane nepreukázal riadne vystavené daňové doklady podľa § 71 ods. 1 a 2 zákona o DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu, ktorý zodpovedá aj za to, že v svojom účtovníctve má doklady vystavené v súlade s ust. § 71 ods. 1 a 2 zákona o DPH. Iba faktúra, ktorá má náležitosti ust. § 71 ods. 1 a 2 zákona o DPH a reálnosť preukázania dodania tovaru alebo služby na nej uvedeným dodávateľom je relevantným dokladom, na uplatnenie si prípadného odpočtu DPH.

Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva jednak v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať navyše povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“.

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu, boli už predmetom žaloby a krajský súd sa s nimi vysporiadal.

Námietka žalobcu v odvolaní ohľadom nevypočutia zamestnanca správcu dane nie je dôvodná a nemala by na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žiaden vplyv, nakoľko z dokladov predložených správcu dane nemohol vzniknúť nárok na odpočet DPH za uvedené zdaňovacie obdobie.

Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.